

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 8

Číslo 2

JÚN 2008

Časopis farnosti Smolenice

Eucharistia - dar od Boha pre život sveta

V tomto duchu sa niesol 49. medzinárodný eucharistický kongres, konaný v dňoch 15. až 22. júna 2008 v kanadskom meste Quebec. Cieľ kongresu bol evanjelizačný, poukazujúci na tento mimoriadny mystický dar darov v Cirkvi. Aj v našej farnosti sme v tomto čase venovali väčšiu pozornosť adorácii Eucharistického Krista. (red)

Čas kňazských a diakonských vysviacok

V tomto roku bolo na Slovensku vysvätených 80 novokňazov, z toho 26 rehoľných. V trnavskej diecéze máme 3 nových kňazov. Z našej farnosti máme v pastorácii 2 kňazov, vdp. Tibora Slobodu a vdp. Juraja Vítteka. Naposledy boli primície v Smolenickej farnosti v roku 2000. Toho času máme v seminári z našej farnosti jedného bohoslovca. Nezabúdajme na modlitby za duchovné povolania pre tých, ktorí nám sprostredkovávajú dary Cirkvi vo sviatostiach. (red)

PÚŤ DETÍ V MARIANKE

24. mája 2008 sa konala v Marianke VI. Púť detí a mládeže diecézy západnej provincie, ktorú organizovali Diecézny katechetický úrad Bratislava, Diecézny katechetický úrad Trnava a Rímskokatolícky farský úrad Marianka.

Púť si zachovala svoj ráz aj po rozdelení diecézy a rozšírila svoj záber o účastníkov z nových územnosprávnych celkov. Púť sa konala pod heslom: „Ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami“ (Sk 1, 8). Na púť sa deti pripravovali katechézami so svojimi kňazmi, katechetmi a animátormi, v našej farnosti v rámci detských svätých omší.

Program pre deti pripravili bohoslovci formou katechézy v prírode. Tohtoročná téma bola zameraná na skutky telesného a duševného milosrdenstva. Na nádvori sa zabávali deti navzájom krátkymi spievacími vystúpeniami, ktoré moderoval Otto Kollmann.

Vdp. Marián Gavenda, hlavný celebrant svätej omše, vyzdvihol v príhovore význam prežívania detstva v radosti so všetkým, čo k tomu prináleží. Deti a mladá preukázali odhodlanie na dobré skutky aj obetnými darmi - fazuľkou pre chudobných. Zároveň spoločným listom pozdravili účastníci púte Svätého Otca Benedikta XVI.

Púte sa zúčastnilo asi dvetisíc detí – z našej farnosti to bolo 50 pútnikov, detí v doprovode rodičov, či starých rodičov. Marianka je najstaršie pútnické miesto na Slovensku a prvé mariánske pútnické miesto v celom Uhorsku. Kedysi bola prinajmenšom rovnako slávna ako rakúsky Marizell a poľská Czenstochowá.

(Viac o púti aj o Marianke sa dočítate na ďalších stranách.)

iš

Naši pútnici využili čas aj na zoznámenie sa a rozhovor s rehoľnými bratmi. Foto: iš

Benedikt XVI. nám hovorí o nádeji

NÁDEJ – to je niečo, bez čoho človek nie je schopný žiť. Bez nádeje sme schopní iba prežívať zo dňa na deň, ak nevzdáme život úplne. Nádej, pohľad dopredu, je potrebnou súčasťou nášho života.

Keď totiž začneme pozerat' iba z čisto ľudského pohľadu na to, čo vidíme a počujeme okolo seba, môžeme hovoriť o pohľade nádeje? Môžeme povedať, že stále chceme o niečo bojovať, o niečo sa snažiť, chcieť niečo zmeniť? Nerezignovali sme? Pri kolkyh ľudoch či veciach sme si povedali, že je zbytočné sa nimi zaoberať?

Posledná encyklika pápeža Benedikta XVI. má názov „Spe salvi“ - je o nádeji. „Prvé a základné miesto, kde sa učíme nádeji, je modlitba. I keď ma už nikto nepočúva, Boh ma ešte počúva. Ak už nemôžem s nikým hovoriť, na nikoho sa obrátiť, k Bohu môžem vždy hovoriť.“ (Spe salvi 32) Je tu teda niekto, kto nám ponúka nádej do nášho života. A Boh svojim postojom k nám chce povedať, že On s nami neskončil, že to nevzdal. Každé odpustenie hriechov je prejavom Božej nádeje v nás ľuď. Každý nový deň, keď mám šancu niečo zmeniť, keď sa môžem slobodne rozhodnúť, ako s darom času naložím. Môžem si vybrať.

V bežnom živote, keď sa chceme správne rozhodnúť, obraciame sa na odborníkov. Na koho sa obraciame, keď chceme riešiť otázky svojho života? Na bulvárne časopisy? Na celebrity, ktoré morálku určujú podľa seba, podľa toho, čo sa im páči a čo im vyhovuje? Alebo na tých, čo ignorujú Boha a Jeho rady do nášho života?

Najväčším odborníkom na život je Boh. Preto je potrebná modlitba – stretnutie s Bohom – aby sme mohli kráčať životom s pohľadom nádeje. Tak ako nemôžeme mať voľno od ničoho, čo je pre náš život dôležité, ako napríklad od dýchania, podobne si nemôžeme povedať, že máme od Boha prázdniny či dovolenku. pb

Z obsahu:

DIANIE VO FARNOSTI: Prvé sväté prijímanie... V škole pocitov...

DIANIE V CIRKVI: Čas vysviacok... Eucharistický kongres... Púť detí v Marianke ... Spe salvi...

SPIRITUALITA: Rozhovor s farníkmi... Lumen... Katarínka... Veselo v kostole...

TIP NA LETO pre mládež „KATARÍNKA – TO NENY LEN TAK, TO JE NAFURT“

Možno poznáte, možno nie, polorozpadnutú usadlosť zastrčenú v Malých Karpatoch kdesi medzi Dehticami a Naháčom zvanú ako kostol a kláštor sv. Kataríny. Žili to od roku 1618 bratia františkáni, ktorí ju vybudovali, avšak jej história siaha ešte kdesi do 15.stor. Už vtedy tu stála kamenná gotická kaplnka zasvätená sv. Kataríne. Toto miesto odsledovalo mnoho udalostí: pokojný život rehoľníkov, púte, ale i vpády vojakov, Turkov, cholery až oficiálne zrušenie reholi Jozefom II., kedy bratia františkáni museli kláštor opustiť. Stal sa len útočiskom vojakov-veteránov,

zveri, či ľudí hľadajúcich stavebný materiál. Až kým sa tu v roku 1994 neobjavila skupinka mladých nadšencov a nápad: „Čo takto zachrániť toto miesto pred zubom času?“ Tak sa začala jeho nová éra – záchrana ruín kostola a kláštora sv. Kataríny.

Jedným z hlavných cieľov projektu Katarínka je zachrániť kostol a kláštor pred ďalším rozpadávaním sa – konzervovať ho. Ruku k dielu môže priložiť každý, stačí mať zavŕšených 17 rokov. A práca? Špárovanie, kefovanie, aj dáka murárčina. Nič zložité, drábi zaškolia každého novica. Pracuje sa každý pracovný deň, od rána do poobedia. Po budičku a výdatných raňajkách duše i tela sa s prilbami a rukavicami pustíme do práce na lešení alebo archeologického výskumu. V tábore zostanú gazdinky a pomocníci - denná služba. Pripraví desiatu a obed. Práca rýchlo ubehne, vyhladované žalúdky sa naplnia a je tu čas, aby si telo oddýchlo – „šľofík“. Po ňom nás čakajú pestvá a dobrodružstvá, ktoré nám pripravili dobrodružníci. Pri nich poznávame jeden druhého, okolie i seba, prekonávame prekážky a vraciame sa v čase, keď sme ako decká vymýšľali rôzne huncútstva. Až sa nimi nasýtíme, už aj sa ozývajú hladné bruchá a po vyplnení kuchynky nadíde so zapadajúcim slncom koniec dňa, za ktorý sa poďakujeme večernými chválami. Potom sa uvidí, kto ako pracoval – kto sa ako unavil: jedni idú spať a kto chce, ostáva pri ohni – pri zábave alebo viac či menej vážnych rozhovoroch. Benediktínske „ora et labora“ je tu naozaj žité. Modlitby a práca zjednocujú. Vy-

tvára sa spoločenstvo ľudí, ktorí sa možno nikdy predtým nevideli a teraz sú všetci na jednej lodi bez technických vymožeností. Chtiac-nechtiac sa „musíme“ držať jeden druhého, navzájom si pomáhať, nespoliehať sa len na seba. Tu vyjdeš zo seba a pozoruješ sa i druhých z iného pohľadu. Poznávaš vlastnú osobnosť, Boha i bližných, vzťah k nim, k Bohu i sebe. Hodinky tu nie sú, máme „univerzálny“ čas. Neexistuje tu zhon, stres, máš čas ísť do hĺbky. Všetko ide akoby „samé od seba“.

Bola som na Katarínke veľakrát a z vlastnej skúsenosti musím povedať, že je to Bohom požehnané miesto. Má svoju atmosféru, čaro, ducha. Každý, aj okoloidúci turisti tu môžu veľa načerpať. Nasýtiť sa krásou okolitej prírody, oddýchnuť si, pookriať. Nájsť radosť, pokoj, objaviť čas a priestor pre duchovné rozjímanie, spoznanie seba samého; život nabera iný smer...

Katarínka je krásna v každom ročnom období, v každom čase, pre mladých aj starých, na dlhšiu i kratšiu vychádzku, či výlet. Piateho júla 2008 (sviatok sv. Cyrila a Metoda) sa tu koná deň otvorených dverí, kam všetkých srdečne pozývam: osláviť nášho Pána sv. omšou, oddýchnuť si, zabaviť sa... A ak máš chuť a chceš priložiť ruku k dielu, spoznať nové veci, ľudí, urobiť kus dobrej práce, príď na hociktorú zo štyroch družín toto leto a zaži na vlastnej koži život na Katarínke – bez techniky, mobilov, električky, hodínok, v spoločenstve ľudí ako ty - Božích dietok - i samého Boha.

Viac info na www.katarinka.sk

Text a foto: Ravena

PREDSTAVUJEME ENCYKLIKU SPE SALVI facti sumus – v nádeji sme spasení

Encyklika pápeža Benedikta XVI. začína citátom z listu Rimanom, ktorý je aj jej názvom. Nádej je veľmi blízka viere, lebo z nej

vychádza a miestami môžeme tieto slová aj zameniť. Nádej vychádza zo stretnutia s Bohom. A táto nádej mení životy ľudí zvnútra. Preto mala úspech u ľudí zo všetkých spoločenských vrstiev.

Postava Krista v antickej dobe je reprezentovaná dvoma obrazmi – filozofa (toho, kto učí dobre žiť a umierať) a pastiera (toho, ktorý pozná cestu).

Je dôležité, na čom postavíme svoj život, čo je jeho „podstatou“, lebo táto má viesť k posolstvu nádeje večného života. Nielen ako niečoho v ďalekej budúcnosti, ale ako niečoho, čo stvárnjuje náš život. Viera je podstatou nádeje. Boh ju chce ponúknuť každému človekovi a celému ľudstvu.

Cirkev hľadá v dejinách spôsoby, ako túto nádej prenášať do života. Veda a politika, ľudská sloboda a rozum ponúkajú v dejinách rôzne pohľady nádeje, ktoré však vždy neprinášajú to, čo človek od nich očakáva. Je potrebné slobodu človeka neustále získavať pre dobro. „Ak existuje absolútna láska s jej absolútnou istotou, vtedy – a len vtedy – je človek vykúpený, čokoľvek by sa mu v konkrétnom prípade prihodilo.“

Kto nepozná Boha, v podstate je bez nádeje, ktorá podopiera celý život. Láska k Bohu sa prejavuje v zodpovednosti za druhého – odovzdávanie nádeje, ktorou je Boh, ktorý má ľudskú tvár a ktorý nás miloval až do krajnosti.

„Miestami“ učenia sa a rozvíjania nádeje sú: ako školy nádeje - modlitba, činnosť a utrpenie; ako miesto chápania a uplatňovania nádeje - Boží súd.

Záver encykliky tvorí časť s názvom Mária – hviezda nádeje.

Kto by chcel vedieť viac, treba siahnuť po knižnom vydaní alebo použiť internet – stránka www.kbs.sk

pb

Prvé sväté prijímanie

Mesiac máj je už tradične obdobím, kedy idú deti po prvýkrát na sväté prijímanie. Bolo tomu tak aj tento rok v našej farnosti. Je to slávnosť, ktorá je vyjadrením dôležitosti, akú prikladáme v katolíckej Cirkvi Eucharistii. Slávnosti predchádza obdobie prípravy. V čom všetkom príprava spočíva a ako vyzerala tá tohtoročná?

Kódex kánonického práva nám hovorí:

Kán. 913 - § 1. Aby sa najsvätejšia Eucharistia mohla vysluhovať deťom, vyžadujú sa od nich dostačujúce vedomosti a dôkladná príprava, tak aby primerane svojim schopnostiam chápali Kristovo tajomstvo a s vierou a nábožne mohli prijať Pánovo telo.

Kán. 914 - Je povinnosťou predovšetkým rodičov a ich zástupcov, ako aj farára postarať sa, aby sa deti po dosiahnutí použitia rozumu náležite pripravili a čo najskôr sa po predchádzajúcej sviatostnej spovedi občerstvili týmto božským pokrmom; úlohou farára je aj dozerat', aby k svätému prijímaniu nepristupovali deti, ktoré nedosiahli používanie rozumu alebo ktoré nepovažuje za dostatočne pripravené.

Ako prebiehala tohtoročná príprava

Príprava na prvé sväté prijímanie má dve roviny. Vedomostnú, čo znamená mať základné náboženské poznatky, poznať modlitby a chápanie a uvedomenie si tajomstva Eucharistie pre jej hodné a platné prijatie. Vedomostne sa deti pripravujú na hodinách náboženstva od prvého ročníka, intenzívnejšie v treťom ročníku. Zo základných modlitieb sú deti aj preskúšané.

Tento rok pristúpilo k prvému svätému prijímaniu 33 detí, z pôvodného počtu 34, pričom 1 dieťa bolo na prvom svätom prijímaní v inej farnosti z dôvodu nespokojnosti rodičov s rovnošatou, ktorú majú v našej farnosti deti oblečenú. Rovnošaty sú v našej farnosti používané už niekoľko rokov. Mnohí rodičia to už ocenili, keď zistili, že tak majú menej starostí so zháňaním šiat a je to aj menej finančne náročné. Nehovoriac o tom, že sa to stáva štandardom aj v iných farnostiach. Taktiež to má aj výchovný dosah – keďže deti sa nemusia porovnávať, kto je honosnejšie oblečený, môžu sa sústrediť na slávnosť a na to prečo vlastne do kostola prichádzajú – a to je prijatie Eucharistie.

Príprava prebieha v spolupráci s rodičmi od začiatku školského roka. Spravidla máme spoločné stretnutie hneď v septembri, niekoľko ďalších počas roka. Na stretnutiach sa riešili praktické otázky spojené priamo so slávnosťou. Niektorí rodičia prichádzajú na stretnutia, niektorí sem-tam. Neraz sa s rodičmi nepoznáme ani z videnia, náš prvý kontakt je až pred prvým sv. prijímaním. Je otázne k čomu chcú viesť svoje deti, ak sami neprichádzajú na sv. omše a nepristupujú k sviatostiam alebo len výnimočne.

Prvé sväté prijímanie nie je povinné ako nie je povinné ani prihlásiť dieťa na náboženstvo. Avšak je na mieste pripomenúť si, čo sľubujú rodičia pri krste dieťaťa. Pri krste na otázku kňaza: „Milí rodičia, žiadate krst pre svoje dieťa. Tým beriete na seba povinnosť vychovávať ho vo viere, aby potom zachovávalo Božie prikázania a milovalo Pána Boha a svojho blížneho, ako nás o tom poučil Kristus. Ste si vedomí tejto povinnosti?“ odpovedali: „Áno.“

Rodičia mali ponuku zakúpiť si knihu Najväčnejší dar - pre prípravu detí na prijatie Eucharistie. Viacerí túto ponuku prijali. Takisto som chcel, aby prišiel za mnou aspoň jeden z rodičov spolu s dieťaťom. Niektorí si na to nevedeli nájsť čas. Ale niekedy prišli aj obaja rodičia. Aj tu bolo vidieť, ktorí rodičia to berú iba ako formalitu a ktorí sa snažia urobiť to, čo ľudsky dokážu. Tým, ktorí to brali vážne, by som sa chcel poďakovať.

Deti sú obrazom rodín, v ktorých vyrastajú. Ale tiež kolektívu kamarátov, ktorých majú okolo seba. Snažili sa, aj keď každý to zvládol inak. Pri rozhodovaní, či deti pripustiť k prvému svätému prijímaniu rozhodol pohľad nádeje. Čo bude ďalej záleží na deťoch a rodičoch. Bez príkladu rodičov je veľmi ťažké niečo s tým urobiť, ale nie nemožné. To je potom otázka aj pre ich kamarátov, ktorí taký príklad doma majú, ako aj pre celé farské spoločenstvo. To môže pomôcť príkladom viery, modlitbou za takéto deti a rodiny. Aby tak postupne aj naši prvoprijímajúci hľadali a našli osobný vzťah k Bohu.

Naši prvoprijímajúci, © foto video

Na hodinách náboženstva sme urobili malý prieskum a zistili sme nasledovné skutočnosti:

- Takmer polovica siedmakov nechodí vôbec na sv. omšu v nedeľu. Síce podobne sú na tom aj deviataci, ale zvyšných 55% chodí na sv. omšu pravidelne. So siedmakom chodí pravidelne na sv. omšu len štvrtina.
- Siedmci sú na tom najhoršie aj čo sa týka pravidelného pristupovania k sv. spovedi. Štvrtina z nich nechodí vôbec na sv. spoved' a len štvrtina chodí pravidelne. Najlepšie sú na tom piataci, kde až 97% chodí na sv. spoved' aspoň občas a až polovica pravidelne. Podobne sú na tom aj ôsmaci.
- Vo štvrtom ročníku (teda rok odkedy boli na prvom svätom prijímaní) síce vyše 70% chodí na sv. spoved' pravidelne, ale vyše

14% detí na sv. spoved' nechodí vôbec.

- Najvyššie percento tých, čo vôbec neprijímajú Eucharistiu, je v siedmom ročníku. Takmer polovica. Tých, čo aspoň občas prijímajú Eucharistiu, je najviac v šiestom ročníku. Sú na tom lepšie ako štvrtáci.
- Takmer 10% štvrtákov považuje vieru za nedôležitú. Naopak tri štvrtiny piatakov považujú vieru za veľmi dôležitú. Opäť v siedmom ročníku je najviac tých, čo považujú vieru za nedôležitú.
- Takmer 60% siedmakov sa doma takmer nikdy nerozpráva o viere. A hneď po nich nasledujú štvrtáci, kde sa vyše 40% o viere nerozpráva.
- Siedmci majú prvenstvo aj v nechodení rodičov do kostola. Vyše 60% rodičov nechodí do kostola. Najviac rodičov, kde obaja chodia do kostola je vo štvrtom a ôsmom ročníku.
- Najviac detí presvedčených, že chcú chodiť na náboženstvo i naďalej, je v piatom ročníku. Takmer tretina štvrtákov by radšej chodila na etiku. Indiferentný postoj (jedno či etika alebo náboženstvo) má takmer 60% šiestakov.

VŠEDNE NEVŠEDNÉ ROZHOVORY

JAROSLAV JELENEK **Zn.: Plnosť života**

MGR. MÁRIA REPKOVÁ-JELENEKOVÁ

V našej rubrike vám dnes predstavíme dvoch organistov. Okrem hry na organ ich spája oveľa silnejšie puto – rodinné. Otec a dcéra. Jaroslav Jelenek a Mária Repková-Jeleneková. Porozprávali sme sa s nimi na tému hudba, ale aj rodina, či miesto viery v ich živote.

• **Pán Jelenek, poznáme vás ako dlhoročného organistu. Ako ste sa k tomuto poslaniu dostali a ako dlho túto službu robíte?**

Pán Jelenek: Bol som absolventom LŠU hra na akordeóne. Túto skutočnosť vedel aj pán farár Mrva, teraz dekan, ktorý ma oslovil a inšpiroval, že spolu s vtedajším pánom organistom Indrichovičom som sa pomaly zapájal do sv. omše najprv žalmami a krátkymi piesňami s mojím spevokolom. Neskôr som začal hrať aj omšové piesne, stále pod dohľadom pána Indrichoviča. Toto sa opakovalo od Veľkej noci r.1984 až do sviatku Krista Kráľa, kedy mi pán Indrichovič povedal „priprav sa budeš hrať celú sv. omšu“. Tak funkciu organistu som prebral na sv. Krista Kráľa v roku 1984. Po smrti pána Horvátha organistu v Lošonci som túto službu vykonával tiež od roku 1990 do 1996. Tejto činnosti sa venujem necelých 24 rokov.

• **Mária, na rozdiel od mnohých organistov – samouciel, si profesionálka. Ako si sa dostala k hre na organ a štúdiu na konzervatóriu?**

Mária: Od malička som chodila na ZUŠ, kde som sa učila hrať na klavír. Neskôr ma tato začal brať k sebe k organu. Začala som spievať s dievčatami, a keď som doma dobre nacvičila nejakú pieseň z JKS, zahrála som ju na sv. omši. Postupne som sa naučila zahrať celú sv. omšu. Zaujímalo ma to, tak som sa za podpory blízkych prihlásila na konzervatórium. Otvárali odbor cirkevná hudba. Prijímačky sa robili z hry na klavíri, zo spevu a z liturgiky. Prijali ma.

• **Pán Jelenek, čo myslíte, že tak zásadne ovplyvnilo profesionálnu dráhu vašej dcéry? Bol to aj váš príklad?**

Pán Jelenek: Mária chodila na klavír, takže nejaký vzťah k hudbe začal už vtedy. Doma som sa často pripravoval na sv. omše, mávali sme skúšky s dievčatami. Časom sa Mária začala do týchto skúšok zapájať spevom, neskôr aj hraním. Vyrastala v prostredí, ktoré ovplyvnilo jej budúce smerovanie. Sama na sv. omšiach hrala keď bola siedmačka, takže podľa toho sme nasmerovali aj výber strednej školy. A potom sme podporovali jeden druhého a spolu sme sa učili, čo bolo k hraniu potrebné.

• **Organista musí obetovať aj časť svojho voľného času na túto službu. Ako berú „organistovanie“ vo vašej rodine?**

Pán Jelenek: Toho času táto služba vyžaduje naozaj dosť. U nás v rodine to berú ako súčasť nedele a sviatkov. Za tie dlhé roky si už všetci zvykli.

• **Ako ovplyvňuje vzťah k umeniu a hudba vašu vieru?**

Pán Jelenek: Vždy som bol vedený rodičmi k viere v Boha a to aj v časoch, keď to nebolo jednoduché. Aj keď boli z toho často vyvolené nejaké dôsledky, do kostola sme chodili vždy, aj pred-

tým ako som začal robiť organistu, aj potom. Skôr by som povedal, že viera ovplyvnila to, že som začal hrať.

Mária: Vďaka hudbe som sa dostala na Katolícku Univerzitu, kde som popri nej vyštudovala aj náboženstvo. Ale toto štúdium skôr rozšírilo moje vedomosti ako ovplyvnilo vieru.

• **Máte nejaké zaujímavé zážitky ako organisti? Stal sa vám niekedy nejaký trapas?**

Pán Jelenek: Zážitkov, i trapasov sa aj na poli organovania za tie roky prihodilo neúrekom. Raz preskočené riadky v žalme, i zle prečítané slová z mojej strany, i zo strany spevokolu. Niektoré

brepty vieme len ja a pán farár. Ale predsa jedna pikoška na záver. Skúška spevokolu na hody. Žalm... stojí kráľovná ozdobená z ofinu (správne ofiru). Takéto aj z odstupom času úsmevné príhody sa radi spomínajú.

• **Aký má by podľa vás dobrý organista?**

Mária: Dobrý organista? Ťažká otázka. Ak chce svoju funkciu

vykonáva v kostole a nie koncertne, v prvom rade musí mať vieru a ochotu. Človek, ktorý vie hrať, ale nemá dostatočnú vieru, nájde si inú hudobnú činnosť, ktorá bude výhodnejšia a nebude tak časovo náročná. Pripraviť sa na každú sv. omšu, každú nedeľu a sviatkov zostať doma, lebo má povinnosti, to nie je jednoduché. Ďalej by mal byť flexibilný, pretože sa stretáva s rôznymi kňazmi, ktorí nemajú na neho rovnaké požiadavky. Z odborných znalostí by samozrejme mal dobre poznať noty a dodržiavať hlavne ich rytmické dĺžky, naregistrovať si, spievať a mal by mať takisto liturgické znalosti.

Pán Jelenek: Ak chce byť niekto dobrý organista, mal by ovládať hru na nástroji, byť ústretový, bolo by dobré aby bol aj pohotový, lebo hocikedy môže niečo vyskočiť na čo treba zareagovať. Je podľa mňa dobre, keď sa venuje aj nejakej skupinke ľudí, ktorí majú záujem svojím spevom skrásliť liturgiu. Je to pre organistu veľká pomoc. Pomaly už aj na Slovensku sa stáva pravidlom, že organista má kantora (teda človeka, ktorý všetko spieva) a on len hrá. Odhliadnuc od toho si myslím, že organista by mal vedieť aj spievať. Tiež potrebuje dobrý hudobný sluch,

PRÍBEH ŠITÝ NA MIERU

Sedem divov sveta

Trieda gymnázia dostala za úlohu napísať, čo je sedem divov sveta. Obvyklé poradie bolo: Pyramídy v Gaze, Taj Mahal, Veľký kaňon, Panamský prieplav, Empire State Building, Dóm sv. Petra vo Vatikáne, Veľký čínsky múr.

Učiteľka prezerala výsledky u jednotlivcov, keď spozorovala, že jedna žiačka ešte stále pracuje. Preto sa spýtala mladej devy, či má nejaké problémy s prípravou zoznamu. Deva odpovedala: „Áno. Neviem sa celkom rozhodnúť. Veď divov jestvuje tak veľa» Učiteľka povedala: „Tak sa s nami podel, čo si doteraz zistila a možno ti budeme vedieť pomôcť“. Mladá deva zo začiatku váhala, ale napokon povedala: „Toto je mojich sedem divov sveta: VIDIEŤ... POČUŤ ... ZAŽIŤ DOJATIE... CÍTIŤ CHUŤ... POCIŤOVAŤ... SMIAŤ SA... A MILOVAŤ.“

V miestnosti nastalo náhle ticho. Tie každodenné veci, ktoré berieme ako samozrejmosť, sú často nenaplnené a sú skutočne nádherné.

Malé pripomenutie: Najdrahšie veci v živote sú tie, ktoré sa nedajú kúpiť ani zostrojiť. Pozoruj ich, užívaj ich, prežívaj a podávaj ďalej.

V úprave dj

Veselo v kostole

Niektó si povie: „Ja som kresťan, ale do kostola nechodím, ja si pána Boha uctím aj doma.“ My všetci asi vieme čo si máme o takýchto výrokoch myslieť. Ale pozor, takýto kresťan sa môže aj spoločensky znemožniť.

Raz bola sviatočná sv. omša, akési výročie svadby. Potom sa stretla širšia rodina a pozvali aj kňaza. Všetci sa dobre zabávali v družnom rozhovore. Pánovi farárovi pochválili kázeň a potom jeden asi 50-ročný páno začal rozprávať svoju príhodu zo sv. omše: „Tak toto som ešte nezažil, tá naša suseda prišla už trocha neskôršie do kostola a zostala vedľa mňa vonku a predstavte si, ku koncu omše mne, aj všetkým okolo podávala ruku. Tá už asi nemá rozum!“ Nastalo trápne ticho. Všetci si domysleli, že to mu suseda podávala ruku na znak pokoja.

Keďže tento pán patrila medzi „externých“ návštevníkov kostola a poznal ho väčšinou iba zvonka a nebol známy, ako sa treba správať v kostole. Kedy treba vstať, kedy pokľaknúť, atď. Nuž nevedel, že keď kňaz povie dajte si znak pokoja, ľudia si vzájomne podávajú ruky. Trápne ticho prerušilo až pozvanie na prípitok. Ten pán sa neskôr dozvedel prečo mu susedka podávala ruku a na najbližšiu nedeľu v kostole ochotne triasol rukou každému naokolo.

mg

aby vedel „trafiť“ odpovede na výzvy kňaza.

• **Mária, vieme že nedávno si zmenila meno, vydala si sa, zmenila miesto pôsobenia. Akým smerom sa uberá tvoj život?**

Mária: Okrem toho, že som sa vydala, tak som ukončila aj školu. Našla som si zamestnanie a učim náboženskú výchovu. Hudbe sa teraz venujem len okrajovo, občas hrávam na sv. omšiach. Našla sa tu štvorica ochotných ľudí, ktorí chcú bohoslužby skrášliť spevom, tak spolu nacvičujeme duchovné zborové skladby. Ľuďom sa to páči, preto sa nám stáva, že nás volajú spievať na rôzne slávnosti aj do iných farností. Keď dostávajú kostol, v ktorom bude pišťalový dvojmanuálový organ, možnosť sa určite rozšíria.

• **Považujeme za samozrejme, že keď prideme do kostola za organom sedí organista a hrá. Je to na Slovensku naozaj taká samozrejmosť? Je ešte vždy dost' ochotných ľudí, ktorí vykonávajú túto službu pre veriach?**

Mária: To, že je samozrejme mať organistu, ja osobne považujem za chybu. Hlavne na dedinách je akosi v povedomí ľudí, že každý kto vie hrať na klavír, akordeón alebo organ, je automaticky organista. Keby každý mal robiť to čo vie, každý deň by mohol čítať niekto iný. A spevákov by tiež bolo oveľa viac. Dobrý organista je samozrejmosťou v katedrálach kostoloch a v kostoloch v mestách. Ale sú aj farnosti, kde organista chýba.

• **Čo považujete v živote za dôležité?**

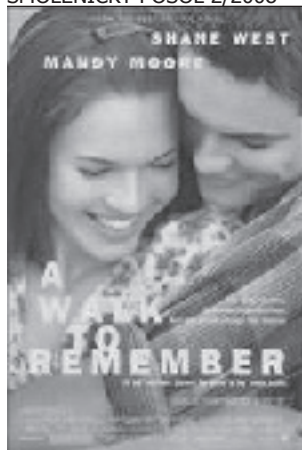
Mária: V živote je dôležitých viacero vecí, ale ja by som ich zhrnula do nasledujúcej vety: byť dobrým človekom, ktorý má rád Boha a ľudí okolo seba.

Pán Jelenek: Za dôležité považujem rodinu, kde som dostal základy viery, lásky aj hudby, ktoré som potom pod dohľadom, vedením a usmernením rodičov, kňazov a celej rodiny rozvíjal a zároveň sa učil zodpovednosti.

Ďakujeme za rozhovor!

pb,iš

Foto: Jelenekovi

V ŠKOLE POCITOV

Raz ich je všade plno, inokedy ich zdaniavo nezaujímajú nič na svete. Hovorí sa o nich, že sú v puberte, a že sa im nič nechce a ani ich rodičia si s nimi nevedia dať rady. Väčšinou žijeme v presvedčení, že tí dnešní mladí už nie sú to, čo bývalo. Zvláštne, že v tejto výchovnej skepe, taký veľikán ako Ján Pavol II., vkladal nádej práve do mladých. Stretával sa s nimi a hovoril o nich ako o budúcnosti. Mal z mladých vždy radosť a veril im. Mal s nimi spoločného mladého ducha, vďaka ktorému nestihol do smrti zostarnúť. Ducha očakávania, jasného videnia srdcom a poznania toho, čo je v živote skutočne dobré a kvalitné.

Ku koncu školského roka sme pozerali s deťmi na náboženstve film Škola pocitov (v originály A Walk to remember). Je to film dotýkajúci sa vzťahov, života a smrti. Po zhladnutí tohto filmu mali deťmi napísať svoje vlastné postoje k niektorým otázkam. Viaceré z týchto odpovedí sú hlboké a povzbudivé.

Čo všetko musíš podriaďiť, čoho sa musíš zriecť, aby si zapadol do triedy resp. partie?

• Nemusím sa ničomu podriaďiť ani zriecť. Určite by som sa nijaako neponižovala... Podľa mňa sa môže nazvať partia partiou, keď všetci sa správajú ako partia, napr. neohovárajú sa pred druhými.

Máš skutočných priateľov v partii?

• Áno, mám. Skutočných priateľov by sme si mali vážiť, byť k nim milí, pretože ozajstných priateľov je málo. Ozajstným priateľom dôveruješ, tráviš s nimi veľa času. Keď sa náhodou pohádate a dlhšie nerozprávate, bez nálad a tak. Ten, čo spravil chybu by mal prísť za ním a poprosiť o dopustenie. ... Skutočné priateľstvo je vzácný dar, ktorý by sme si mali vážiť, lebo bez priateľov je život o ničom. ... Treba poriadne spoznať toho skutočného priateľa a všetko, čo povie musí byť myslené zo srdca...

Čo si myslia rodičia o твоjich priateľoch?

• Moji rodičia sa už veľmi nestarajú do mojich kamarátov ako kedysi. Chcu vedieť iba ako sa volá, približne kde býva a hrubý priemer ako sa učí. Ja si myslím, že mám dobrých kamarátov a vôbec mi nezáleží ako sa obliekajú a už vonkoncom nie, či sú bohatí. Záleží mi na ich vlastnostiach a správaní.

Bavíš sa s partiou na úkor „obetných baránkov“?

• Nie, ale v partii si zo seba občas robíme srandu. Ale je to v partii a z očí do očí. A keď si niekto robí srandu z niekoho slabšieho, tak robí chybu, lebo keby bol on na jeho mieste, tak by mu do úsmevu nebolo.

Venuješ sa niekomu vo svojom voľnom čase? Ako?

• Áno. Priateľom, ktorí potrebujú poradiť, keď sú v zlej situácii.
• Venujem sa jednému malému chlapcovi, ktorý má jeden a pol roka. Je to malé zlatičko. Je veľmi šikovný. Občas ho povarujem, keď si jeho mama potrebuje popratreť alebo uvariť večeru.

Jami mala zoznam 42 vecí, ktoré chcela v živote stihnúť. Čo chceš ty v živote stihnúť? Aké sú tvoje ambície? Aké sú tvoje životné ciele?

• Každý chce v živote niečo dosiahnuť. Ja osobne by som chcel byť dôležitý človek. Mať svoju firmu, ktorá by prosperovala a bola by vážená na celom svete. To je mojím veľkým snom. Ďalším mojím cieľom je mať dobrú manželku a pár detí. Spolu by sme žili v dome na pláži, mali jachtu, plavili sa po mori. Vychutnávali si radosť života. Takisto chcem, aby svet na mňa nezabudol. Napr. by som niečo vynášiel, zapísal sa do Guinnessovej knihy rekordov alebo niečo podobné. ... V živote by som takisto chcel stihnúť aj skok padákom alebo bungeejumping alebo iný adrenalínový šport.

Vieš niekoho požiadať o pomoc?

• Áno, určite. Veď to nič nestojí. Keď potrebuješ s niečím pomôcť, tak ti druhý pomôže a zase keď bude potrebovať on, tak zase ty pomôžeš.
• Niekedy to je dosť ťažké niekoho požiadať o pomoc, zveriť sa, povedať mu svoje problémy, trápenie, aké mám. Ale mám kamarátka, ktorej môžem povedať všetko, zverím sa jej s mojimi problémami a nikomu to nepovie.
Ak sa kamarátiš s niekým, ktorý nie je v kolektíve „in“, vieš sa k nemu priznať, aj keď to nie je pre teba výhodné?

• Áno, pretože záleží na vzťahu tých dvoch, nie na imidži alebo reputácii.

Vieš sa ospravedlniť? Máš odvahu dať veci do poriadku?

• Viem sa ospravedlniť, ale niekedy mám z toho strach.

Veríš v dobro a zmenu človeka?

• V dobro a v zmenu človeka verím.
• Keď existuje zlo, musí existovať aj dobro.
• Áno. Človek sa naozaj môže zmeniť k lepšiemu.

Považujú ťa rodičia ešte za dieťa? Ako sa to prejavuje?

• Hnevám sa na svojich rodičov, lebo mi nechcu dovoliť to, čo

iným dovoľia.

Na koho sa obraciaš v ťažkých chvíľach, máš svoju „bútľavú vrbu“?

• Moja bútľavá vrba je asi moja krstná. Vždy, keď mám v škole alebo doma problémy, ona mi rozumie. Dá sa povedať, že prežila to, čo ja, možno ešte horšie. Myslím si, že nie je dobre, keď sa niekto uzavrie do seba. Nie je to vôbec dobré.

Čoho sa bojíš? A čo urobíš, keď sa bojíš?

• Bojím sa toho, že raz mi niekto povie, že budem musieť skončiť so športom. Vážne sa toho bojím. Mám problémy s kolenom, možno pôjdem na operáciu. Táto sezóna je hrozná.
• Bojím sa tmy. Bojím sa, ale myslím si, že každý sa bojí. Strach je súčasť nášho života. Niektorí ľudia, ktorí majú strach, si spievajú alebo myslia na pekné veci, napr. na kamošov, na motorky alebo na prázdniny ako ráno sadnú na motorku a prídu večer. Je to skvelá zábava, ale každá myšlienka sa rozplynie a nezostane nič. A zase sa bojím. Obdivujem ľudí, čo sa neboja. Ale vlastne, keď sa zamyslím, tak takí, čo sa neboja ani neexistujú. Možno niektorí to skrývajú a hrávajú sa na neporaziteľných, ale v hĺbke duše sa boja. Každý sa bojí. Myslím, že väčšinou nástrah smrť alebo čo potom, keď zomrie. Čo bude. Všetci žiaci sa najviac boja skúšania a písania písomiek. Neskôr vyrastú a začnú sa báť o rodinu, budú mať taký celkom iný pohľad na svet. Potom zostarnú a boja sa o vnúčatá. Vnúčatá vyrastú a tento kolobeh prebieha stále. Jednoducho je to tak. Budem si musieť na ten strach zvyknúť.

Kto by mal byť pri tebe, keď budeš umierať?

• Ja osobne by som chcel umrieť v boji. To by bola pre mňa česť.
• V prvom rade by tam mali byť moji rodičia (ak budú žiť), manželka s deťmi ... alebo aspoň nejaký príbuzní, kamaráti. Ale mal by tam byť aj nejaký farár alebo niekto taký, kto by ma mohol vypočuť a rozhrásiť od mojich hriechov.

iš, deťmiaci

MARIANKA JE NAJSTARŠÍM PÚTNICKÝM MIESTOM NA SLOVENSKU!

Legenda hovorí, že v údolí Marianky žil okolo roku 1030 pustovník. Človek zbožný, majúci úctu k Božej Matke. Vedel pracovať s drevom tak dobre, že vyrobil z hruškového dreva sošku Panny Márie. Keď musel počas nepokojov v Uhorsku z tohto miesta utiecť, sošku ukryl do búťľavého stromu.

Jej objavenie po niekoľkých desaťročiach sa spája s ďalšou legendou. V údolí žil zbojník, ktorý mal vážne choré deti. V túžbe, aby jeho deti boli zdravé, sa rozhodol zmeniť svoj život, konať pokánie. Mal zvláštny sen. Snívalo sa mu, že k nemu prišla Božia Matka, ukázala mu miesto, na ktorom má kopať a objaviť prameň. Pri kopaní prameňa nielenže vykopal sošku Panny Márie, ale aj jeho deti, ktoré vykúpil v prameni, ozdraveli. A svoj život odvtedy venoval Božej službe. Iná legenda hovorí, že slepý žobrák, ktorý sa išiel umyť k prameňu, opäť po opláchnutí očí vodou videl a z vody vytiahol sošku Panny Márie Tálenskej.

Oblečená soška Panny Márie Tálenskej zo 14. storočia stojí na oltári gotického kostola Narodenia Panny Márie. Je unikátnou pamiatkou. V Marianke je historicky a umelecky zaujímavých pamiatok viacero, za pozornosť určite stojí križová cesta s päťdesiatimi sochami v životnej veľkosti.

Historické pramene o zrode tohto pútnického miesta siahajú do 11. storočia. Avšak budovanie pútnického miesta začalo až v 14. storočí, zásluhou kráľa Ľudovíta Veľkého, keď sa v r. 1377 prišiel pokloniť mariátskej divotvorkyni. V tom čase žilo v údolí iba pár pustovníkov. Kostol, ktorý dal pre sošku postaviť, daroval rádu pustovníkov svätého Pavla (ľudovo nazývaní pavlíni). Sám kráľ preniesol po dostavaní kostola milostivú sošku na hlavný oltár. Marianka sa rozvíjala a návštevníkov pribúdalo. Do Mariatalu putovali nielen jednoduchí ľudia, ale aj významní svetskí a cirkevní hodnostári. Kristián August, kardinál, arcibiskup ostrihomský a primas kráľovstva uhorského si v r. 1711 zvolil maria-

tálsky kláštor za svoje letné sídlo a stal sa pre Mariatál štedrým dobrodincom.

Marianku však čakala ťažká rana. Cisár Jozefa II., svojim dekrétom z roku 1786, zrušil pavlínsky rád. Pavlíni museli po 400 rokoch z Marianky odísť. Nový rozvoj pútnického miesta nastal od r. 1927, keď ho začala spravovať Kongregácia bratov tešiteľov z Gethseman. Druhú ťažkú ranu zasadil pútnickému miestu komunistický režim, keď v r. 1950 zakázal pôsobenie tejto rehole. Po novembri 1989 sa opäť vrátili bratia tešitelia do Marianky a pôsobia tu dodnes. V pôvodnom pavlínskom kláštore pri kostole Narodenia Panny Márie je dnes Exercičný dom Nepoškvrnenej Panny Márie. (Spracované podľa hist. prameňov, iš, foto www.marianka.sk)

?!? ČO ODZNELO NA HODINÁCH NÁBOŽENSTVA !?!

© **Ježiš bol pokrstený v Betleheme.** (Má to logiku – keďže väčšinou sa krstia malé deti a Ježiš sa narodil v Betleheme, kde ho asi mali pokrstiť?)

© **Svätý Jozef je Ježišov ujo.** (Dost nezvyčajné označenie, ale prečo nie?)

© **Ježišovo narodenie slávime na Veľkú noc.** (Uf – troška vedľa!)

© **Do Cirkvi patrí Pán Boh, Pán Ježiš, moja rodina, ja, 12 apoštolí a pápež.** (Na vlastnú rodinu a na seba naozaj netreba zabúdať popri všetkých ostatných „prominentoch“! Aj keď čo-to by sa ešte dalo doplniť...)

© **Náš pán farár sa volá Patrik Bacigál, Ján Sokol a Benedikt XVI.** (Tak kto je vlastne našim farárom?)

© **Pápež sa volá Ján Sokol. Náš pápež sa volá Patrik Bacigál.** (Neviem, čo by na to povedal taký Benedikt XVI. a Učiteľský úrad Cirkvi! Ale niektorí postúpili v hierarchickom usporiadaní Cirkvi!)

(naši majú „teológovia“)

PÚŤ DETÍ

24.mája 2008 MARIANKA

NAŠE DETI PUTOVALI AUTOBUSOM

Krásny slnečný deň. Ako dobre, pomyslela som si prehadzujúc ruksak na ramená. S očakávaním som sa vydala do nového dňa s pomyselným smerovníkom MARIANKA. Pri fare už čakali naše deťúrence s rodičmi, starými rodičmi, ktorí sa spolu s nami vybrali na púť. Niektoré deti prišli mamy vypravadiť, vyzbrojiť ich dobrými radami a milým úsmevom.

Posádka sa nalodila do autobusu a vyrazili sme. Cestou sme stretali ďalšie autobusy plné detí, ktoré mali s nami spoločný cieľ. Zatiaľ sme si mohli aspoň zamávať. Nádvorie pri kostole už oživalo prichádzajúcimi pútnikmi. Pri registrácii dostal každý malý pútník účastnícku medailu a šilt, ktorý v slnečnom počasí mnohí ocenili. A navyše poslužil aj ako podpisová karta. Len čo deti zistili, že vystúpenia malých spevákov moderuje Otto Kollmann, stúpala na hodnote každý kus nepopísaného papiera. Avšak v tento deň bol hodnotný a vzácny každý podpis, aj toho najmladšieho účastníka. Komu bol určený? Komu inému, než Svätému Otcovi Benediktovi XVI.?! Účastníci púte poslali spoločný pozdrav do Ríma, nech aj Svätý Otec vie, že naňho myslíme a že sa zaňho modlíme.

Spoločne sme absolvovali dve katechézy pripravené bohoslovcami. To, že vedľa ako treba ísť na deti, preukázali vskutku stručnými poučeniami a prečo by sme im aj my niečo nezaspievali, keď nás o to požiadali. A tak sa lesom niesol aj náš spev Čakajúť a nástrahy tohto sveta, Mária ťa volá, pod' moje dieťa... Že nástrahy tohto sveta číhajú skutočne všade sme sa presvedčili okamžite po stretnutí sa s predajnými stánkami, keď začala nákupná horúčka od darčekových predmetov, cez sladkosti, po hračky a bižutériu... Presvedčili sme sa, že nakupovanie patrí medzi obľúbené aktivity našich (a nielen našich) detí.

Spoločne sme sa pomodlili aj krížovú cestu, ktorá bola pre podaktorých nadše-

ných pútnikov zároveň súťažou v behu do vrchu (aj zvrchu) - len ich brzdilo tých štrnásť prestávok.

Organizátori mysleli na všetko, a tak nám pripravili aj občerstvenie. Čakanie na svätú omšu sme si krátili sledovaním vystúpení jednotlivých skupín pútnikov. To, že našim deťom nechýbala zdravá guráž ani druhýkrát sme sa presvedčili. Výzva pod' me spievať aj my, vyšla od detí a pani katechétku nebolo treba dlho prehovárať... Skutočne potešujúce zistenie, že naše deťúrence sa nenechajú len zabávať inými, ale že dokážu aj zabaviť tých druhých. Bohoslovci spestriali program množstvom ukazovačiek a roztomilých pesničiek.

Ako sa blížil čas svätej omše, sa nám podarilo opäť sa pohľadať a presunúť sa ku kaplnke, kde sa konala svätá omša. Slová otca Gavendu v príhovore boli priam šité na mieru. Prihovárať sa deťom, ale zároveň aj dospelým, zdôrazňujúc, aký význam má prežitie detstva so všetkým, čo k detstvu patrí. Podčiarkol význam hry pre dieťa. Aby sa hralo keď sa má hrať, aby raz dokázalo prebrať zodpovednosť za iné veci, keď bude dospelým človekom. Chvilami aj areál, v ktorom sa konala svätá omša, pripomínal jedno veľké detské ihrisko s voľným výbehom... Pútnici dostali na záver požehnanie a už nás čakala len cesta domov.

Náš vynikajúci a trpezlivý pán šofér nám pripravil bonus vo forme prejazdu cez tunel. Deti sa smiali, híkali a keď sme vyšli z tunela, zo zadných sedadiel sa ozvalo túžobné: „Eeešte raaz!“ Deťúrence si krátili cestu spevom a počítaním pretekárskych áut, ktoré prechádzali okolo. Posledná zastávka nasmela chýbať - zmrzlina v Modrel Príjemne unavení a naplnení zážitkami z pestrého dňa sme sa vrátili domov s doznievajúcou piesňou - Mária ma ochraňuje, ja sa nebojím!

iš,

foto ds

NAŠA ŠTATISTIKA

KRSTY

Natália Ružarovská, nar. 19.12.1998, pokr. 1.4.2008,
Ema Drobná, nar. 24.2.2008, pokr. 5.4.2008,
Matúš Sipina, nar. 12.2.2008, pokr. 6.4.2008,
Hana Petzová, nar. 5.11.2007, pokr. 18.5.2008,
Timea Kovačičová, nar. 4.4.2008, pokr. 31.5.2008.

SOBÁŠE

Simon Peter Regan a Romana Kázmerová, 8.3.2008 v Smoleniciach,
Ondrej Boško a Marcela Adamcová, 10.5.2008 v Smoleniciach,
Martin Bartosiewicz a Katarína Šurďová, 17.5.2008 v Smoleniciach,
Štefan Pukpuk a Alexandra Tenczerová, 31.5.2008 v Smoleniciach.

POHREBY

Michal Gróf, nar. 4.8.1910, zomrel 9.3.2008, pochovaný v Smol.N.Vsi,
Ján Kubinec, nar. 21.8.1939, zomrel 10.3.2008, pochovaný v Lošonci,
Jozef Sedlák, nar. 9.7.1935, zomrel 17.3.2008, pochovaný v Smol.N.Vsi,
Jozef Sládek, nar. 25.3.1937, zomrel 17.3.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Pavel Hečko, nar. 13.11.1950, zomrel 29.3.2008, pochovaný v Smol.N.Vsi,
Jozef Boháček, nar. 12.3.1946, zomrel 1.4.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Peter Nidel, nar. 27.6.1916, zomrel 21.4.2008, pochovaný v Lošonci,
Jaroslav Boháček, nar. 19.5.1920, zomrel 22.4.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Ladislav Slovák, nar. 13.12.1952, zomrel 16.5.2008, pochovaný v Smol.N.Vsi,
Anna Guldanová, rod. Hornáčková, nar. 19.12.1934, zomrela 25.5.2008, pochovaná v Smoleniciach,
Pavol Drška, nar. 31.5.1952, zomrel 23.5.2008, pochovaný v Smoleniciach,
Emília Svorčíková, rod. Hájičková, nar. 23.2.1968, zomrela 2.6.2008, pochovaná v Smoleniciach,
Jozef Brestovanský, nar. 4.3.1948, zomrel 5.6.2008, pochovaný v Smol.N.Vsi,
Simeon Štibráný, nar. 2.6.1933, zomrel 6.6.2008, pochovaný v Lošonci.

JAZYKOVÉ OKIENKO

Zdravas Mária PO NEMECKY

Gegrüßet seist du
 Maria, voll der Gnade,
 der Herr ist mit Dir. Du
 bist gebenedeit unter den
 Frauen, und gebenedeit
 ist die Frucht deines
 Leibes, Jesus. Heilige

Maria, Mutter Gottes, bitte für uns
 Sünder jetzt und in der Stunde unseres
 Todes. Amen. (mš)

H U M O R

Čo najviac nahnevá človeka po
 nočnej? Keď mu na dvere zaklo-
 pú Svedkovia Jehovovi a ponúknu
 mu časopis Prebúd'te sa!

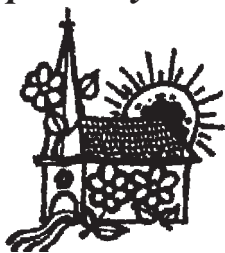
~~~~~  
 Pani učiteľka sa cestou do  
 kostola pýta: „Deti, prečo je

dôležité, aby sme boli v kostole  
 ticho?“ Malé dievčatko odpove-  
 dá: „Pretože tam ľudia spia.“  
 ~~~~~  
 Ak hovoríš k Bohu - modlíš sa.
 Ak Boh hovorí k tebe - máš ha-
 lucinácie.

V dobe veľkého sucha príde za
 farárom muž a žiada ho, aby
 s tým počasím niečo urobil. „Vy
 predsa máte kontakty hore!“
 Farár na túto žiadosť nepristú-
 pi. „Viete, my sme len reklamné
 oddelenie. Šéf má svoje plány!“

~~~~~  
 Malý dinosaurík sa pýta svojej  
 mamy:  
 - Mamička, keď umrieme pôjde-  
 me do neba?  
 - Nie synček, do múzea.  
 ~~~~~

O pútnických miestach... VIETE, ŽE...

• Santiago de Compostela je po Ríme a Jeruzaleme najna-
 vštievovanejšie pútnické miesto? Viac ako 70 percent tých,
 ktorí začnú púť do Santiago de Compostela nie sú veriaci, ale
 veľká časť z nich na konci púte si kladie otázky ohľadom vie-
 ry – uviedol páter José Torres, predstavený benediktínskeho
 kláštora v Rabanal del Camino, ktorý sa nachádza na ceste do
 Compostely. Santiago de Compostela.

Malé mesto s veľkým duchom v severozápadnom Španielsku.
 Tisíce ľudí sem putujú k hrobu sv. Jakuba. Vo dvojiciach i sa-
 motní, málokedy vo väčšej skupine. Je to púť o hľadani seba,
 Boha, o ľudských cieľoch, nádejach. Ľudia sem môžu putovať

z ktoréhokoľvek kúta sveta pešo alebo na koni. Najčastejšie však púť začína na hraniciach
 Francúzska a pokračuje v Španielsku. Oficiálne je dlhá 800 km. Každý zdolaný kilometer od-
 haľuje nové pohľady na svet a veci okolo neho.

Cieľom tejto púte je púť samotná. Nie Compostela ako miesto. Mnohí, ktorí putujú k hro-
 bu sv. Jakuba, sú na konci sklamaní. Nenašli to, čo očakávali. Katedrála s hrobkou sv. Jakuba
 má istotne svoje čaro. Ibaže cieľom je niečo viac, ako len pozrieť si pamiatku. Počas cesty
 do Compostely človek spozná to, čím skutočne je. Svoje hodnoty, možnosti a svoje postoje
 nielen k životu a ľuďom, ale aj k Bohu.

Nedávno som v televízii videla dokument o tejto púti a bola som očarená nielen krásnymi,
 tajomnými miestami, ale aj tým, že na tejto púti má človek čas aj na seba a nikam sa netreba
 ponáhľať. Môžete si s Bohom rozobrať všetky svoje problémy a možno na konci cesty nájde-
 te aj ich riešenie.

• Ak by vám bolo do Santiago de Compostela predsa len trocha ďaleko a draho, za horami
 máme Šaštín, čo tiež nie je na zahodenie. Vlakom ste tam za pár minút a dá sa ísť aj pešo.
 • No a keby bol aj Šaštín z nejakých dôvodov neuskutočiteľný, sú tu naše drahé Smolenice
 a ešte si aj môžete vybrať - Hlboča, kaplnky v Neštichu, či v Lošonci.
 • Ozaj a viete, že cez prázdniny si treba oddýchnuť?

mg

OKIENKO SVÄTÉHO JOZEFA

ĽUDOVÁ POBOŽNOSŤ

ku cti siedmich bolestí a siedmich radostí sv. Jozefa.

1. Prečistý ženích najsvätejšej Panny Márie, sv. Jozef!

Aké veľké bolo trápenie a súženie tvojho srdca v rozpakoch,
 či prepustiť svoju nepoškvrnenú nevestu: taká nevýslovná
 radosť, keď ti anjel zjavil vznešené tajomstvo vtelenia!

2. Prešťastný patriarcha slávny sv. Jozef!

Ty si bol vyvolený na hodnosť pestúna vteleného Slova. Bo-
 lestí, ktorú si cítil, keď si videl dieťa Ježiša v toľkej chudobe sa
 narodiť, chytrý sa ti premenila na radosť, keď si začul anjelské
 chválospevy a uzrel slávu tej prejasnej noci!

3. Najposlušnejší plniteľ božieho zákona, slávny sv. Jozef!

Drahocenná krv, ktorú Spasiteľ ako dieťa pri obriezke vy-
 lieval ranila síce tvoje srdce, ale meno Ježiš znovu ti ho oživilo
 a naplnilo radosťou!

4. Najvernejší sv. Jozef!

I keď Simeonovo proroctvo o mukách, ktoré mali pretrpieť
 Ježiš a Mária spôsobilo ukrutnú bolesť, naplnilo ťa blaženou
 radosťou, že tie muky budú na spasenie a slávne vzkriesenie všetkých ľudí!

5. Bedlivý strážca, slávny sv. Jozef!

Koľko si sa natrápil, keď si vychovával Syna Najvyššieho a keď si musel utekať s ním
 do Egypta. Ale o čo bola väčšia radosť, keď si videl, ako sa pred samým Bohom rúcajú
 Egyptské modly!

6. Zemský anjel, slávny sv. Jozef!

Ty si obdivoval Kráľa nebies, ako poslúcha na každý tvoj pokyn. Hoci sa aj radosť, že
 ho môžeš naspäť priniesť z Egypta zkalila obavou pred Archealom, predsa od anjelovho
 vnutnutia si prebýval s Ježišom a s Máriou v Nazarete!

7. Vzor všetkej svätosti, slávny sv. Jozef!

Keď si bez vlastnej viny stratil Ježiška, hľadal si ho s najväčším žiaľom tri dni, kým si sa
 z celej duše nepotešil, že si ho medzi zákonníkmi našiel.

(Na budúce: Niektoré zázračné udalosti na orodovanie sv. Jozefa.)

Rubriku vedie farníčka C.N.

